

Arzuhalim

Halil İbrahim Türkdoğan

İnsan meseleleri ile üstüme varma!

Benim hiçbir meselem yok, tek meselem meselemin olmayışydı, onu da kaybettim. En büyük yenilgi budur ve büyük zafer de budur. İnsan meselelerini böyle noktaladım –işte!

Kendim olarak yüreğimde taşıdığım ve heyecanımı alevlendiren tüm düşüncelerimi giysi gibi üzerimden atabilir ve aynı zamanda onların binlerce katını yeniden kazanabilirim, çünkü Ben, onların yaratıcısıyım. Ben her an yaratan ve her an imha edenim. Kimlikler adına kapışan dünyada kimliksiz Kendimin tinsel ve tensel tadına her an biraz daha varmaktayım. Ölüm bilincinin yaratıcı hazzıyla Varlık'ın her an'ını tüketerek hiçleşmekteyim.

Kendi-Olan Ben, kimliklerin meydan cenginde yeryüzünde olanlara gülümseyerek gözlerimi gökyüzüne dikiyorum, düşünceler uğruna ölenlere olan bu yenilgimin zaferini kutluyorum.

Hiçbir kutsal duyguya, hiçbir ilahi düşünceye boyun eğmedim, tüm kutsallıklar basit insanların basit uğraşlarıdır; eskimiş giysilerimi yamalayarak yenileyemem ben, giyeceksem ancak yenisini ki, onu da tekrar çıkarmak için. Hiçbir kalıcılığım yoktur benim, her şeyim geçicidir; bunun bana verdiği duygu bazen melankolik de olsa, ona teslim olmuyorum, diğer anlardaki mutluluk saçan güzel kahkahalarım da teslim olmadığım gibi. Bir kadımı severken unuttuğum geçiciliğim libidomun çözülüşünde yüzüme çarpıyor, o an içimden ısrarla çıkan kahkahalarım hüznle mutluluğun dostça yaşamalarına işaretir. Tıpkı kutsalla müstehcenin dostça gülüşleri gibi.

Ustamdan ödünç aldığım “Biricik” sözcüğünü kendimce alevlendirdim, yaşantım şahidimdir, kendimin şahidiyim, başka şahit de kabul etmiyorum, çünkü başkası olamam. Bir Ben ile bir Sen arasındaki uçuruma kendimi bıraktığım zamanlarda Sen ile eşleşerek kanatlarımı açıyorum: Sana Beni tattırmak için ve Bana Seni tattırmak için. Bundan başka “ile” (ilişki) hazları sahte hazlardır, onları da tattım. Sahtenin içinde sahiyi görerek uçurumlarda ölenleri öptüm. Kimlik cesetleri arasında boğulmamak adına yaşamlarına son veren bu yarım sahiller ve yarım sahteler körelmeye yüz tutmuş içsel alevlerini tutuşturmadan bu gezegenden ayrıldılar.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok, deseydi Diyojen, yerinde olmaz mıydı? Kaybedeceği hiçbir şeyi yokken dopdolu yaşadı. Bir paradoks mu bu? Hayır! Varoluşun tam yetkinliğe ulaşmasıdır. Peki, sahtenin taşıdığı enerji nedir? Sadece saplantı, başka hiçbir şey! İnsan meseleleri insanın kendine kurduğu ve içinden çıkamadığı gülünç tuzaklardır.

Bu tuzakları kırmağa çağırıyorum seni, Sen kırabilensin ve yerine yenisini kurabilensin. İçine yerleşen uçurumlarına kapıldığında, bilirsin ki bunun bir çıkışı da var; ancak korkuyla savaşılar değil, onunla selamlaşarak hatta kucaklaşarak; korku senin dost olabileceğindir, eğer ondaki enerjinin Senin olduğunu görürsen. Sendeki güç Herşey'le oynayabilmektir, bu güç Senin Herşeye sahip olabileceğine ve Herşeyden uzaklaşabileceğine işaretir; demek ki tüm insan meseleleri bir oyuncunun birer oyunundan başka bir şey değildir. Bunu idrak ettiğinde Kendi'ni ışığa tutmuş olacaksın. Ölüm bilincin sana oynama sanatıyla Kendi'ni doğurmayı öğretiyor. Bunun ayırdına varmaktasın.

Posia

Halil İbrahim Türkdoğan
Arzuhalim

<https://reznov.noblogs.org/arzuhalim/>

edu.wll.im